

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/184/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7715218618
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7715218618.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobcu : INVEST TRADE, spol. s r.o., so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá 26, IČO: 36 589 136, zastúpeného JUDr. Jánom Halkom, advokátom, so sídlom v Rožňave, Cyrila a Metoda 105/2, IČO: 50 589 865, proti žalovanej : Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 5. marca 2018 sp. zn. 5C/463/2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem určenia lehoty na plnenie priznaného nároku.

M e n í rozsudok vo výroku I. o lehote na plnenie priznaného nároku tak, že žalovaná je povinná priznanú sumu uhradiť žalobcovi do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 5. marca 2018 č.k. 5C/463/2015-94 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody 4.832,47 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 29.07.2015 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania (výrok II).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. s odôvodnením, že je oprávneným v exekučnom konaní EX/869/2013 vedenom súdnym exekútorom JUDr. Róbertom Tutkom, proti povinným v 1. rade W. Q., v 2. rade F. Q.. Exekučné konanie je vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 21Er 521/2008 a bolo začaté právnym predchodcom žalobcu Prvou stavebnou sporiteľňou a.s. návrhom zo dňa 16.09.2008 u pôvodnej exekútorky JUDr. Lucie Žužovej pod jej sp. zn. EX 1723/08. Dňa 16.02.2009 pôvodná exekútorka vydala príkaz na začatie exekúcie zrážkami z dôchodku povinnej v 1. rade a povinného v 2. rade a v ten istý deň došlo aj k vydaniu exekučných príkazov na vykonanie exekúcie. Po pripustení zmeny účastníka z pôvodného oprávneného na žalobcu, ten navrhol zmeniť súdneho exekútora a jeho žiadosti bolo vyhovené uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31.01.2013. Novopoverený súdny exekútor JUDr. Róbert Tutko po predložení spisu zistil, že v rámci exekúcie vedenej pôvodnou exekútkou bolo vymožené z dôchodku povinnej v 1. rade celkovo 3.327,83 € a z dôchodku povinného v 2. rade celkom 3.412,25 €. Žalobca však od exekútorky obdržal iba 153,31 € a pôvodný oprávnený úhradu vo výške 136,68 €. Exekútorka JUDr. Lucia Žužová svojim konaním spôsobila škodu vo výške 4.832,47 € predstavujúcu ušlý výnos z exekučného konania. Pri vymožení sumy 6.740,08 € bola pôvodná exekútorka oprávnená ponechať si 24 % titulom odmeny

exekútora a DPH, čo predstavuje sumu 1.617,62 € a zvyšnú časť 5.122,46 € mala poslať oprávnenému. Oprávnenému však poslala iba 289,99 € (136,68+153,31), preto rozdiel vo výške 4.832,47 € predstavuje škodu. Podaním zo dňa 3.3.2015 žalobca požiadal žalovanú o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Oznámením zo dňa 29.7.2015, doručeným žalobcovi 3.8.2015 žalovaná vyhodnotila škodu za nepreukázanú a žiadosť za nedôvodnú. Žalobca si uplatnil spolu s istinou 4.832,47 € aj úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4.832,47 € od 29.7.2015 (ktorý je dňom oznámenia výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody) do zaplatenia.

3. Súd vec právne posúdil podľa § 2, § 3 ods. 1,2, § 9 ods. 1 až 4, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z.z., spolu s § 29 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z.z. a § 451 ods. 1,2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z.. Súd po posúdení základných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Mal za preukázané, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a Ministerstvo spravodlivosti SR jeho žiadosti nevyhovelo. Existenciu nesprávneho úradného postupu považoval súd v konaní za preukázanú nakoľko JUDr. Lucia Žužová bola súdnou exekútkou (v čase, kedy začala exekúcia bola riadne zapísaná v zozname súdnych exekútorov, ktoré vedie Ministerstvo spravodlivosti SR a splňala všetky zákonné podmienky pre výkon exekučnej činnosti a v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku). Bola štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonanie núteného výkonu exekučných titulov. Na základe vyššie citovaných skutočností táto aj začala predpísaným spôsobom vymáhať pohľadávku v prospech označeného oprávneného (v tom čase Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, Bratislava). Z jej strany došlo k porušeniu úradného postupu, keďže v zmysle § 29 ods. 8 citovaného zákona mala povinnosť do 7 dní od prijatia peňažných prostriedkov tieto poukázať oprávnenému, čo sa v skutočnosti nestalo, teda v tomto jej konaní, resp. nečinnosti spočíval podľa prvoinštančného súdu nesprávny úradný postup.

4. Mal za to, že aj existencia škody bola v konaní preukázaná. Predstavuje ujmu, ktorá vznikla v majetkovej sfére poškodeného a je v danom prípade aj objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Z potvrdení Sociálnej poisťovne vyplýva, že Sociálna poisťovňa zrážkami z dôchodku povinných W. Q. a F. Q. zrazila za obdobie od 22.04.2009 do 21.04.2013 spolu sumu 6.740,08 eur, z ktorej sumy súdna exekútkorka poukázala oprávneným spolu 289,99 eur (136,68+153,31) a zvyšok sumy si ponechala. Škoda v danom prípade predstavuje sumu 4.832,47 eur, nakoľko 24 % z vymoženej sumy si mohla JUDr. Lucia Žužová oprávnenne ponechať na trovy exekúcie.

5. Príčinnú súvislosť mal súd v danom prípade za preukázanú, keďže na základe platného exekučného titulu a zákonným spôsobom exekútkorka vymohla vyššie uvedenú sumu, ktorú mala poukázať oprávnenému. Tým, že JUDr. Lucia Žužová si neoprávnenne ponechala sumu 4.832,47 eur došlo k úbytku majetku na strane oprávneného a rozhodne sa tak udialo práve v citovanom exekučnom konaní a práve jej nesprávnym úradným postupom.

6. Súd sa v konaní zaoberal aj obranou žalovanej spočívajúcou v jej tvrdení, že na strane JUDr. Lucie Žužovej došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré si má oprávnený - žalobca vymáhať v občianskom súdnom konaní na základe § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Súd tento názor nepovažoval za správny, pretože nikde v zákone č. 514/2003 Z. z. nie je uvedené, aby podmienkou uplatnenia si nároku podľa tohto zákona bolo predchádzajúce uplatnenie si nároku voči konkrétnej osobe (resp. inštitúcii) podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sú predpisom všeobecnej povahy (lex generalis) a ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z. sú špeciálnym právnym predpisom (lex specialis). Vzhľadom k tomu, že takáto podmienka v zák. č. 514/2003 Z. z. neexistuje súd mal za to, že nárok žalobcu je škodou a že túto škodu si žalobca správne uplatnil postupom podľa zák. č. 514/2003 Z. z.. Súd si teda neosvojil tvrdenie žalovanej, že nebola preukázaná škoda, keďže sa jedná podľa jej tvrdenia o bezdôvodné obohatenie. Uplatnená suma 4.832,47 eur je objektívnou škodou, ktorá vznikla v majetkovej sfére žalobcu nesprávnym úradným postupom.

7. Zaoberal sa aj námietkou žalovanej o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že pôvodný veriteľ zmluvou o postúpení pohľadávok právo na náhradu škody na žalobcu nepostúpil. Súd sa nestotožnil s názorom žalovanej, že si mal nárok ako oprávnená osoba podľa príslušných ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. najprv uplatniť pôvodný veriteľ (Prvá stavebná sporiteľňa, a.s.) a až následne mohol previesť na žalobcu aj toto právo. Vychádzal zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. 103/2012 zo dňa 01.04.2012 a z prílohy k tejto zmluve. Konštatoval, že z predmetnej zmluvy je zjavné, že táto bola

uzatvorená podľa § 524 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ustanovenia veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. V zmysle § 524 odsek 2 s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Podľa súdu prvej inštancie z uvedeného zákonného ustanovenia je teda zrejmé, že sám zákonodarca spája s postúpenou pohľadávkou aj všetky práva spojené s touto pohľadávkou, k čomu aj v skutočnosti došlo a čomu zodpovedá aj citovaný článok II. bod 4 predmetnej zmluvy, kde sa výslovne uvádza, že postupca postupuje postupníkovi pohľadávky uvedené v odseku 1 tohto článku voči dlžníkom, spoludlžníkom, ručiteľom a záložcom, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými, a to dňom účinnosti tejto zmluvy a za podmienok stanovených v tejto zmluve a postupník týmto prehlasuje, že postúpené pohľadávky prijíma a zaväzuje sa za ne zaplatiť odplatu za podmienok stanovených v článku III. tejto zmluvy. Zdôraznil, že predmetná zmluva je dvojstranný právny úkon, kde na jednej strane postupca postupoval postupníkovi pohľadávky, ktoré sú uvedené v článku II. bod 1. v spojení s prílohami v určitej sume a na strane druhej postupník tieto pohľadávky prijal a zaviazal sa za tieto dohodnutú sumu zaplatiť. Teda najlepšie o tom, čo je predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok majú vedomosť priamo účastníci tohto zmluvného vzťahu. Zo zmluvy je ďalej zrejmé, že jej účinnosť nastala dňom podpísania predmetnej zmluvy dňa 01.04.2012. V článku IV. bod 11. je výslovne uvedené, že všetky platby prijaté na účty postúpených pohľadávok odo dňa podpisu tejto zmluvy vrátane patria postupníkovi a postupca sa zaviazal informovať postupníka o všetkých úhradách z postúpených pohľadávok zo strany dlžníkov, resp. iných osôb a tieto najneskôr do desiatich pracovných dní mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola úhrada vykonaná poukázať na účet postupníka. Postupník v danom prípade Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, Bratislava prestala k 01.04.2012 byť veriteľom postúpených pohľadávok a týmto veriteľom sa stal na základe tejto zmluvy žalobca a vstúpil aj do všetkých práv súvisiacich s týmito postúpenými pohľadávkami. Podľa názoru súdu týmto momentom, teda dňom 01.04.2012 prešlo na žalobcu aj prípadné právo na uplatnenie si nároku na náhradu škody v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. k čomu aj v skutočnosti v tomto prípade došlo.

8. Súd teda zdôraznil, že v prípade úspechu pri prejednaní tohto nároku na ministerstve spravodlivosti a pri poskytnutí plnenia a náhrady škody Prvej stavebnej sporiteľni, a.s., by táto tak, či tak musela vyplatenú sumu podľa citovanej zmluvy o postúpení pohľadávok poukázať žalobcovi. Tiež súd upriamil pozornosť na to, že postupca v danom prípade vedel, čo postupuje a za akú sumu, teda zo strany žalobcu zaplatením odplaty za postúpené pohľadávky bol tento so svojím nárokom aj voči manželom Q. z predmetnej úverovej zmluvy uspokojený tak, ako sa dohodol postupca s postupníkom. V prípade, ak by prijal ďalšie plnenie zo strany Slovenskej republiky uplatnením si nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z. rozhodne by došlo v jeho sfére k vzniku bezdôvodného obohatenia, keďže táto pohľadávka a tento nárok mu už uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok nepatrilo. Neobstojí ani tvrdenie žalovanej strany, že časť vymoženej sumy zo strany JUDr. Lucie Žužovej bola realizovaná v čase, kedy oprávneným v exekučnom konaní bola Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. a nie žalobca. Tento uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok postúpil na žalobcu aj toto právo, či už na budúce alebo na predchádzajúce plnenia zo strany dlžníkov a práva a povinnosti s tým súvisiace.

9. Napokon súd poukázal na to, že aj v prípade ak by JUDr. Lucia Žužová v súčasnosti vrátila sumu 4.832,47 eur JUDr. Róbertovi Tutkovi (exekútorovi, ktorý vedie exekučné konanie v súčasnosti), tento by musel vrátenú sumu poukázať žalobcovi ako novému veriteľovi v zmysle Exekučného poriadku. Keďže v exekučnom konaní 21Er 521/2008 došlo k zmene účastníkov konania na strane oprávneného JUDr. Róberta Tutka nemá by nemal inú možnosť len tieto peniaze vrátiť teraz označenému oprávnenému a nie pôvodne označenému oprávnenému.

10. Pri posúdení uplatneného práva na úroky z omeškania súd vychádzal z § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Zohľadnil, že žalobca si právo na úroky z omeškania uplatnil od 29.07.2015, ktorý deň je dňom, kedy žalovaná oznámila výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žalobcovi.

11. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu úspešnému žalobcovi priznal.

12. Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP, a teda z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol, prípadne aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V prípade ak odvolací súd zaviazá žalovanú na náhradu akejkoľvek sumy v súlade s § 232 ods. 3 CSP požiadala odvolací súd, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, aby určil na plnenie podľa rozsudku 30-dňovú paričnú lehotu s poukazom na administratívno časovú náročnosť úhrady (oneskorene pri zisťovaní a vyznačovaní právoplatnosti súdnych rozhodnutí, potrebu schvaľovacieho procesu úhrady u žalovanej, časové obdobie potrebné na samotnú realizáciu úhrady a výšku doposiaľ priznanej náhrady škody).

13. Žalovaná namietala predčasnosť uplatnenia nároku prostredníctvom žaloby o náhradu škody, ako aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorá mala byť založená zmluvou o postúpení pohľadávky. Vychádza z úvahy, že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. môže byť úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky z dôvodu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať, pričom v danom prípade sa žalobca nepokúsil o vymoženie predmetnej pohľadávky priamo od dlžníka - pôvodnej súdnej exekútorky. V tejto súvislosti poukázala na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 165/2012-45 zo dňa 13.2.2013. Žalovaná má za to, že pôvodná súdna exekútorka neoprávnene nakladala s vymoženými prostriedkami a použila ich na iný účel ako uspokojenie vzniknutých nárokov oprávneného, preto tieto prostriedky nadobudla bez právneho dôvodu a je povinná ich vydať v zmysle § 451 ods. 1 OZ. Poukázala na rozhodnutie NS SR 4 Cdo 199/2009 v spojení s rozhodnutím NS SSR sp.zn. 4 Cz 110/84 aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 361/2009, v zmysle ktorého existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Pretože súdnej exekútorky podľa názoru žalovanej vznikla povinnosť žalovanú sumu žalobcovi vyplatiť, bez uplatnenia práva žalobcu na vrátenie žalovanej sumy od súdnej exekútorky, resp. preukázania bezúspešnosti takéhoto uplatnenia práva, nemožno konštatovať vznik škody tak, ako to urobil v rozsudku súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie vznik škody, ako esenciálneho predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, dostatočným spôsobom vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, čím došlo k porušeniu práva žalovanej na dostatočne odôvodnený a preskúmateľný rozsudok.

14. Ďalej žalovaná namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní odvodzuje od zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalovaná sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že postúpením pohľadávky prešli na žalobcu aj všetky práva s ňou spojené. Žalovaná už v priebehu konania poukazovala na to, že nemohlo dôjsť k postúpeniu tej časti pohľadávky, ktorá už plnením povinných zanikla. V tejto súvislosti žalovaná upriamila pozornosť na to, že škoda mala vzniknúť vymožením pohľadávky od povinných v období od 22.4.2009 do 21.4.2013 a žalobca sa stal oprávneným v exekučnom konaní na základe uznesenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.12.2012 (č.k. 21 Er 521/2008-41), pričom do okamihu právoplatnosti tohto rozhodnutia bol jediným oprávneným právny predchodca žalobcu. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 Co 376/2015-190, ktorý v obdobnom prípade vychádzal z úvahy, že pohľadávka pôvodného žalobcu na zaplatenie finančných prostriedkov titulom postúpeného dlhu z úveru je úplne inou pohľadávkou ako jeho pohľadávka voči štátu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekútora a nie je možné ich zamieňať. V danom prípade prvá Stavebná sporiteľňa a.s. ako jediná a primárne poškodená za obdobie od 22.4.2009 do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o pripustení zmeny účastníka na strane oprávneného v exekučnom konaní nepodala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a teda si svoj nárok neuplatnila.

15. Napokon žalovaná namietala aj nesprávne určenie dňa začiatku plynutia lehoty omeškania žalovanej, keď poukázala na to, že oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 29.7.2015 bolo doručené žalobcovi do vlastných rúk dňa 3.8.2015.

16. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril písomne tak, že odvolanie žalovanej je nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho

konania. K námietkam žalovanej o predčasnosti uplatneného nároku uviedla, že v Náleze Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 165/2012-45 je skutková situácia diametrálne odlišná. V predmetnom náleze ústavný súd nepriznal exekútorovi postavenie orgánu verejnej moci, keďže vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania vystupoval súdny exekútor ako účastník. Z toho dôvodu preto ako subjekt súkromnoprávneho vzťahu za neho nezodpovedá štát a je možné ho žalovať priamo z titulu bezdôvodného obohatenia. Ústavný súd v tomto Náleze nespochybnil svoje predchádzajúce závery vyplývajúce z Nálezu sp.zn. PL.ÚS 49/03 v zmysle ktorého právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohu verejnej moci a zodpovedá za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti ako štátny orgán, pričom štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikla ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom. Žalobca poukázal aj na uznesenie NS SR 3Cdo/58/2009 v zmysle ktorého vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah a vzhľadom na povahu tohto vzťahu nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Obč.zákonníka. Ak súdny exekútor poruší povinnosť uloženú mu Exekučným poriadkom ide o typický prípad nesprávneho úradného postupu na ktorý sa vzťahuje zákon č. 514/2003 Z.z.. V tejto súvislosti žalobca zároveň zdôraznil, že na majetok súdnej exekútky JUDr. Lucie Žužovej je počnúc dňom 15.4.2016 vyhlásený konkurz vedený Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 1K 12/2016 a preto ak by aj bolo potrebné najprv preukázať bezúspešné domáhanie sa pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči súdnej exekútky, táto skutočnosť je splnená, nakoľko je zjavné, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia je vylúčená vzhľadom na prebiehajúci konkurz.

17. K námietke týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobca poukázal na dostatočne zreteľné a podrobné stanovisko uvádzané v predchádzajúcich vyjadreniach žalobcu, ktoré zhrnul tak, že spolu s postúpenou pohľadávkou právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu v zmysle ustanovenia článku II. ods. 4 Zmluvy o postúpení pohľadávok aj všetky práva s pohľadávkou spojené. Je potrebné vychádzať z vôle zmluvných strán, kde postupca dostal za postúpenie pohľadávky zaplatené toľko, ako keby postupoval pohľadávkou v uvádzanej zostatkovej výške.

18. K namietanému nesprávne určeniu začiatku omeškania žalobca poukázal na to, že žalovaná namieta nesprávne určenie, avšak sama neuviedla správny dátum, z obsahu odvolania možno vyvodíť, že za takýto deň považuje deň 4.8.2015 (deň nasledujúci po doručení oznámenia žalovanej). Žalobca však má za to, že dňom oznámenia nemá byť deň doručenia, ale deň vyhotovenia tohto oznámenia, pretože už v tento deň príslušný orgán vie, že poškodeným uplatnený nárok dobrovoľne neuspokojí a je preto spravodlivé, aby znášal sankciu v podobe úrokov z omeškania práve od tohto dňa. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniam žalovanej nie je možné vyhovieť, okrem jej žiadosti o zmenu lehoty na plnenie priznaného nároku.

20. Rozsudok je vo výroku vecne správny preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.apríla 2019 o 09.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 9.4.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

22. Žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať

eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

24. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vo veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 194 CSP.

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (t.j. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

26. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

27. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by do úvahy vzal skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 194 CSP. Nemožno mu vytknúť ani to, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

28. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP. Z týchto dôkazov dospel aj k správny skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

29. Mimoriadne podrobné, presvedčivé, vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v podstate stotožňuje a na ktoré v podrobnostiach odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

30. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky odvolacie námietky žalovanej, podrobne sú uvedené aj úvahy súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu vo veci s odkazom na zistený skutkový stav a aplikované právne predpisy, aj s ich podrobným rozborom.

31. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné :

32. Žalovaná nedôvodne v odvolaní opakovane namietala predčasnosť uplatnenia nároku prostredníctvom žaloby o náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. ako aj nepreukázanie existencie škody majúcej za to, že nárok na náhradu škody v súdnom konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. môže byť úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky z dôvodu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať.

33. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/75/2015 (publikované v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 21/2016) riešiace otázku vzťahu zodpovednosti štátu za škodu a zodpovednosti exekútora za škodu, právna veta ktorého znie: „Za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ust. § 29 až § 194 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti) zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 uvedeného zákona. Závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.“.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom rozhodnutí vychádzal z úvahy, že exekútor je štátom určenou osobou na uskutočňovanie núteného výkonu rozhodnutia a pri výkone exekučnej činnosti plní úlohy štátu, preto sú naplnené predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú touto činnosťou podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Zodpovednosť štátu sa však netýka všetkých činností, ktoré exekútor vykonáva, ide len o činnosti ním vykonávané, ktoré sú uvedené v § 29 až § 194 zákona č. 233/1995 Z.z.. Exekútor nesie zodpovednosť za škodu, ktorú spôsobil exekučnou činnosťou aj sám v zmysle § 33 ods. 1 tohto zákona, pričom obe tieto zodpovednosti stoja vedľa seba a právo výberu medzi nimi je na poškodenom, nakoľko exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z.z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich.

35. Rovnako NS SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/58/2009 uverejnené v Zbierke rozhodnutia a stanovísk NS SR pod č. 13/2010 vyslovil názor, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu stanovenom Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania sa nemôže považovať za súkromnoprávny vzťah. Na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Obč.zákonníka tým, že povinný mu na základe výzvy (§ 47 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku) zaplatí za výkon exekučnej činnosti vo výzve uvedenú odmenu, výška ktorej presahuje sumu zodpovedajúcu právnomu predpisu.

36. Z uvedeného názoru vychádza aj súdna prax. Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 15Co/154/2017 a 14Co/787/2015, tiež zohľadnil stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v uznesení sp. zn. 3Cdo/75/2015 (obdobne II. ÚS 289/2008). Uvedený výklad (že poškodený má nárok na náhradu škody voči štátu aj voči súdnemu exekútorovi, pričom táto zodpovednosť je spoločná a nerozdielna, kedy poškodený sa môže rozhodnúť, či uplatní škodu iba voči štátu alebo iba voči súdnemu exekútorovi, prípadne nie je vylúčené, aby škodu uplatňoval súčasne u oboch subjektov), však možno uplatniť iba v exekučných konaniach začatých do 31. marca 2017, nakoľko s účinnosťou od 1. apríla 2017 je zodpovednosť za škodu súdneho exekútora upravená v ust. § 31 Ex. poriadku, kde konštrukcia zodpovednosti za škodu je odlišná od úpravy obsiahnutej v § 33 Ex. poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Nová právna úprava jednoznačne prioritizuje uplatňovanie nárokov voči súdnemu exekútorovi pri zodpovednosti za škodu podľa všeobecných predpisov súkromného práva, t.j. podľa Občianskeho zákonníka, preto v konaniach začatých po 1. apríli 2017 bude možné nárok na náhradu škody pri porušení povinnosti exekútora v exekučnom konaní bude možné uplatňovať priamo voči súdnemu exekútorovi len vtedy, ak nepríde k uspokojeniu nároku z majetku poisťovateľa, s ktorým má uzatvorenú zmluvu o zodpovednosti za škodu alebo ak súdny exekútor porušil svoju povinnosť vyplatiť oprávnenému vymožené peňažné prostriedky a tieto nebolo možné uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora.

37. V preskúvanom prípade sa jedná o konanie začaté pred 1.4.2017 preto je nenáležitá námietka žalovanej o predčasnosti uplatnenia nároku prostredníctvom žaloby o náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a tvrdenie žalovanej, že v predmetnej veci nie je splnená podmienka existencie škody. Žalobca mal na výber či si uplatní nárok z titulu náhrady škody iba voči exekútorovi v zmysle Exekučného poriadku, alebo iba voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., alebo mohol žalovať súčasne exekútora aj štát. Nebolo teda možné akceptovať názor žalovanej, že pred uplatnením náhrady škody od štátu bolo potrebné, aby sa žalobca domáhal vydania plnenia, o ktoré sa exekútorka obohatila od tejto exekútorke.

38. Žalovaná nedôvodne poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 165/2012, ktorého právna veta znie: „V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a o odmene exekútora je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku. Pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, a preto môžu byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia.“ Ústavný súd SR vychádzal z úvahy, že v štádiu exekučného konania, keď exekučný súd autoritatívne rozhodoval o trovách exekučného konania, a teda aj o odmene exekútora, nevystupuje exekútor ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci, ale v tomto štádiu konania má aj súdny exekútor postavenie účastníka konania a o jeho právach a povinnostiach rozhoduje exekučný súd, pričom ústavný súd zároveň zdôraznil, že nespochybňuje svoje predchádzajúce závery vyplývajúce z Nálezu sp.zn. PL.ÚS 49/03 v zmysle ktorých sa zodpovednosť za škodu pri výkone exekučnej činnosti súdneho exekútora prenáša na štát a aplikuje sa na právny režim zákona č. 514/2003 Z.z., ale zdôraznil potrebu odlíšiť náhradu škody od bezdôvodného obohatenia, pričom titulom bezdôvodného obohatenia je možné vymáhať vrátenie sumy trov exekúcie pozostávajúcej z odmeny súdneho exekútora a DPH (vyplatené na základe rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené).

39. Odvolací súd tu zdôrazňuje, že v rozhodnutí Ústavného súdu SR II.ÚS 165/2012 sa jedná o odlišný skutkový základ vzťahujúci sa na prípad kedy základ nároku tvorila odmena súdneho exekútora, resp. trovy (ktoré je možné vymáhať titulom bezdôvodného obohatenia), na rozdiel od preskúmaného prípadu, kde škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekútora ponechaním si vymožených finančných prostriedkov. Vzťah medzi žalobcom (ako účastníkom exekučného konania) nemožno v zmysle vyššie uvedenej ustálenej súdnej praxe považovať za vzťah súkromnoprávny, a teda žalovaná nesprávne namietala, že na strane súdnej exekútorke malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, ktorého sa mal žalobca najprv domáhať.

40. Ak súdny exekútor ako nositeľ verejnej moci v rámci výkonu verejnej moci poruší povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom, ide o typický prípad nesprávneho úradného postupu na ktorý sa vzťahuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

41. V danom prípade z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že JUDr. Lucia Žužová vykonávala exekúciu voči povinným W. Q.J. a F. Q. na základe poverenia č. 5807037731 pre vymoženie sumy 249.243,60 Sk s príslušenstvom a trovami exekúcie pôvodne v prospech oprávneného Prvej stavebnej sporiteľne a.s. a následne na základe pripustenia zmeny účastníka v konaní v prospech oprávneného Invest Trade s.r.o. (žalobcu). Nespornou bola aj tá skutočnosť, že v tomto konaní vymohla za obdobie od 22.4.2009 do 21.4.2013 od povinnej v 1.rade celkovo 3.327,83 € a od povinného v 2.rade celkom 3.412,25 €. Pri vymožení 6.740,08 € bola oprávnená ponechať si titulom odmeny čiastku 1.617,62 € a zvyšok v sume 5.122,46 € mala poslať oprávnenému, ktoré mu však poslal len 289,99 € a zvyšnú časť vymožených finančných prostriedkov v sume 4.832,47 € oprávnenému neodviedla.

42. V zmysle Exekučného poriadku ak exekútor príjem peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému a pokiaľ takýmto spôsobom nepostupuje, je jeho postup v rozpore so zákonom a je nepochybne porušením zákonných povinností exekútora vyplývajúcich mu z Exekučného poriadku, a teda je nevyhnutné ho považovať za nesprávny úradný postup.

43. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že v konaní bola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu a keďže v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením povinností exekútora vznikla žalobcovi škoda, boli splnené všetky zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej.

44. Odvolací súd neakceptoval ani námietku žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú vzniesol už v konaní pred súdom prvej inštancie. Prvoinštančný súd sa s tvrdením žalovanej náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, pričom svoje úvahy aj jasne vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozsudku, tak ako je to uvedené v odsekoch 7,8,9 tohto rozsudku, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd stotožňuje a odkazuje na ne.

45. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitímovaný.

46. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd návrhu na začatie konania vyhovie len vtedy, ak navrhovateľ uplatní svoj návrh proti osobe, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd návrh zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie odporcu bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale navrhovateľ za odporcu neoznačil. O nedostatok vecnej legitímácie na strane odporcu pritom vo všeobecnosti ide v tom prípade, ak niekto o kom navrhovateľ v návrhu tvrdí, že je výlučným nositeľom hmotnoprávnej povinnosti alebo oprávnenia o ktoré v konaní ide, týmto nositeľom nie je, prípadne nie je nositeľom výlučným.

47. Podľa § 37 ods. 1, 3, 4 z.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31.3.2017 účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.

Ak k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu dôjde po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pokračuje exekútor vo vykonávaní exekúcie na základe pôvodného poverenia, ku ktorému priloží originál právoplatného rozhodnutia súdu o pripustení zmeny alebo odpis rozhodnutia.

48. Podľa § 35 ods.1 z.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom od 1.4.2017 do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekútora, účastníkom konania je aj exekútor.

49. Podľa § 37 ods. 1, 2, 3 z.č. 233/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.4.2017 ak po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie nastane skutočnosť, na základe ktorej dochádza k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bezodkladne túto skutočnosť oznámiť exekútorovi a jej vznik doložiť. Počas exekúcie je postúpenie vymáhaného nároku účinné iba vtedy, ak sa postúpi celý vymáhaný nárok. V pochybnostiach platí, že pôvodný oprávnený postúpil celý vymáhaný nárok. Ustanovenie § 36 ods. 2 sa použije rovnako.

Oznámenie exekútor predloží súdu. Ustanovenie prvej vety sa použije primerane aj vtedy, ak skutočnosť podľa odseku 1 exekútor zistí pri výkone svojej činnosti inak.

Súd na skutočnosť podľa odseku 1 prihliadne tak, že vydá dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie, ktorý doručí exekútorovi. Ak tu nie sú dôvody na zmenu účastníka konania, súd podľa povahy veci exekúciu celkom alebo sčasti zastaví alebo oznámi exekútorovi, že na vydanie dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie nie je dôvod; v takom prípade sa v exekúcii pokračuje s pôvodnými účastníkmi konania.

50. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že v priebehu exekučného konania došlo k zmene účastníka na strane oprávneného, a to uznesením č.k. 21Er/521/2008-38 zo dňa 27.6.2012 Okresného súdu Michalovce, ktorým súd pripustil zmenu účastníka konania tak, že do konania namiesto doterajšieho oprávneného Prvá stavebná sporiteľňa a.s. Bajkalská 30, Bratislava vstupuje ako oprávnený Invest Trade spol. s.r.o., Čučmianska dlhá 26, Rožňava. Uznesenie bolo vydané na základe návrhu na pripustenie zmeny účastníka zo dňa 12.6.2012 doručeného súdu 19.6.2012 na základe zmluvy o postúpení pohľadávky č. 103/2012 zo dňa 1.4.2012, ktorou postupca Prvá stavebná sporiteľňa a.s.

postúpil na postupníka Invest Trade spol. s r.o. súbor pohľadávok, ktoré vznikli na základe úverov poskytnutých postupcom tretím osobám (špecifikované v prílohe zmluvy o postúpení).

51. V zmysle článku II bod 4 zmluvy o postúpení pohľadávky č. 103/2012 zo dňa 1.4.2012 postupca postúpil postupníkovi pohľadávky uvedené v ods. 1 tohto článku voči dlžníkom, spoludlžníkom, ručiteľom a záložcom, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými a to dňom účinnosti tejto zmluvy a za podmienok stanovených v tejto zmluve a postupník týmto prehlásil, že postúpené pohľadávky prijíma a zaväzuje sa za ne zaplatiť odplatu za podmienok stanovených v článku 3 tejto zmluvy.

52. V zmysle článku IV bod 11 citovanej zmluvy všetky platby prijaté na účty postúpených pohľadávok odo dňa podpisu tejto zmluvy vrátane, patria postupníkovi. Postupca sa zaväzuje informovať postupníka o všetkých úhradách z postúpených pohľadávok zo strany dlžníkov, resp. iných osôb a tieto najneskôr do 10 dní pracovných dní mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola úhrada vykonaná poukázať na účet postupníka.

53. Z prílohy č. 1a k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 01.04.2012 vyplýva, že pod bodom 38. citovanej prílohy je uvedené č. zmluvy 2307805 9 02 a ako dlžník je uvedená W. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. S. J. XXX. Celková dlžná suma k 31.03.2012 je vyčíslená hodnotou 11.843,29 eur, pričom istina predstavuje 8.016,70 eur, nezaplatené úroky 3.601,36 eur.

54. S poukazom na uvedené správne žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že jeho právnomu predchodcovi reálne škoda nevznikla, keďže nevyplatením vymoženého finančného plnenia sa jeho majetok nezmenšil, nakoľko ako postupca dostal za postúpenie pohľadávky zaplatené toľko, ako keby postupoval pohľadávku v zostatkovej výške nezmenšenej o sumu vymoženú od povinných exekútorov JUDr. Luciou Žužovou.

55. Odvolací súd uvádza, že z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky jednoznačne vyplýva vôľa zmluvných strán postúpiť všetky postupcom prijaté plnenia od podpisu zmluvy o postúpení, ktorý sa zaviazal všetky plnenia prijaté od podpisu zmluvy o postúpení poskytnúť žalobcovi. Zároveň poukazuje na to, že exekučné konanie EX/869/2013 vedené súdnym exekútorom JUDr. Róbertom Tutkom (proti povinným v 1. rade W. Q., v 2. rade F. Q., vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 21Er 521/2008) doposiaľ nebolo právoplatne ukončené. Žalobca v tomto konaní vystupuje ako oprávnený, preto on jediný má stále právo na vyplatenie vymoženej časti pohľadávky, vrátane sumy vymoženej pred tým ako nadobudlo právoplatnosť uznesenie č.k. 21Er/521/2008-38 zo dňa 27.6.2012 Okresného súdu Michalovce, ktorá nebola vyplatená jeho právnomu predchodcovi. Preto aj v prípade ak by JUDr. Lucia Žužová v súčasnosti vrátila sumu 4.832,47 eur JUDr. Róbertovi Tutkovi (exekútorovi, ktorý vedie exekučné konanie v súčasnosti), tento by musel vrátenú sumu poukázať žalobcovi ako novému veriteľovi v zmysle Exekučného poriadku.

56. Z uvedeného dôvodu pokiaľ nedošlo k vyplateniu sumy vymoženej od povinných v exekučnom konaní vedenom pôvodnou exekútkou JUDr. Luciou Žužovou, došlo k vzniku škody u žalobcu ako nového oprávneného (nie u jeho právneho predchodcu- pôvodného oprávneného).

57. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že postupca v danom prípade vedel, čo postupuje a za akú sumu, postupca postupoval postupníkovi pohľadávky, ktoré sú uvedené v článku II. bod 1. v spojení s prílohami v určitej sume a na strane druhej postupník tieto pohľadávky prijal a zaviazal sa za tieto dohodnutú sumu zaplatiť. Teda zo strany žalobcu zaplatením odplaty za postúpené pohľadávky bol tento so svojim nárokom aj voči manželom Q. z predmetnej úverovej zmluvy uspokojený tak, ako sa dohodol postupca s postupníkom. V prípade, ak by prijal ďalšie plnenie zo strany Slovenskej republiky uplatnením si nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z. rozhodne by došlo v jeho sfére k vzniku bezdôvodného obohatenia, keďže táto pohľadávka a tento nárok mu už uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok nepatrí.

58. Nedôvodne teda žalovaná namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

59. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovanej vo vzťahu k nesprávnemu určaniu začiatku omeškania.

60. Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

61. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že lehota omeškania začína plynúť dňom oznámenia, pričom podľa názoru odvolacieho súdu za deň oznámenia je potrebné považovať deň kedy príslušný orgán rozhodol o tom, že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody posúdil ako nedôvodnú, teda deň rozhodnutia, že tejto žiadosti nebude vyhovie, pričom je potrebné vychádzať z dátumu uvedeného na tomto oznámení. Odvolací súd vychádzal z úvahy, že za deň oznámenia nemožno považovať až deň doručenia písomného oznámenia žalobcovi tak, ako to uvádza žalovaná, ale za rozhodujúci moment je potrebné považovať deň vydania rozhodnutia, resp. oznámenia o neuspokojení nároku na náhradu škody, pretože už v tento deň sa príslušný orgán dozvie o svojej povinnosti plniť a zároveň sa rozhodne, že túto povinnosť plniť nebude.

62. Odvolací súd je toho názoru, že obdobie od doručenia žiadosti do uplynutia 6-mesačnej lehoty alebo do rozhodnutia o vydaní písomného oznámenia, že neuspokojí uplatnený nárok na náhradu škody, má slúžiť k preskúmaniu a posúdeniu všetkých relevantných skutočností, na základe ktorých dospeje k záverečnému rozhodnutiu o tom, či žiadosti vyhovie alebo nie. Jedná sa o časový priestor prináležiaci štátu priamo zo zákona, keďže kedykoľvek počas plynutia tohto obdobia môže o žiadosti rozhodnúť, preto v tomto období štát nemôže byť v omeškaní. Avšak dňom kedy príslušný orgán dospeje k záverečnému rozhodnutiu, že žiadosti nevyhovie, nadobudne vedomosť o uplatnenom nároku a o tom, že ho nesplní a musí si byť vedomý aj následkov s tým spojených. Preto v prípade ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému uplatnený nárok, t.j. ak k odmietnutiu plnenia došlo nedôvodne, dostane sa týmto dňom príslušný orgán do omeškania s plnením.

63. Z týchto dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku, t.j. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. okrem rozhodnutia o lehote na plnenie priznaného nároku.

64. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. (§ 232 ods. 2 CSP)

65. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. (§ 232 ods. 3 CSP)

66. Vo vzťahu k lehote na plnenie odvolací súd vyhovel žiadosti žalovanej o určenie 30 dňovej paričnej lehoty vzhľadom na administratívno-časovú náročnosť úhrady danú potrebou schvaľovacieho procesu úhrady u žalovanej za účelom vykonania základnej finančnej kontroly, ako aj časovým obdobím potrebným na samotnú realizáciu úhrady aj z ohľadom na výšku priznanej náhrady škody.

67. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie aj o trovách konania, preto odvolací súd potvrdil výrok II. napadnutého rozsudku.

68. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.1 CSP. Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, preto nemá nárok na náhradu trov konania. Takýto nárok vznikol úspešnému žalobcovi, ktorému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

69. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu nie je odvolanie prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).